

GÉZA VČELIČKA: Pražské tajemství

Později, již dorůstající výrostci, jsme v létě pěstovali neméně surovou a k tomu ještě bolestivou hru sekání masa, jak jsme se ji přiučili od vojáků, když tu pobývali na dovolené. A pak, oči červené od smíchu či slz a kyčle opět od ran, utíkali jsme se vykoupat úplně nazí na nábřeží na náplavku či do hluboké řeky, kalhoty a tričko obratně schované někde na Porculánce pod kamením, aby je nenašel a nezabavil policajt.

Protože koupání na nábřeží, a dokonce bez plavek, bylo policejně zakázáno. Dověděl-li se strážník, kde jsou ukryty tvé svršky, nelítostně je popadl, což pro nás kluky nebylo nic veselého. Vždyť tos musil utíkat potom domů přes celý František do Řásnovky nebo do Annenské ulice jen tak, jak tě pánbůh stvořil. Načež doma následoval výprask, poněvadž otec nebo matka si musili na strážnici v Josefovské ulici v Židech osobně vyzvednout synkovy kalhoty a tričko. Boty nikoliv, neboť ratolest byla bosa.

A poté přišlo mnohdy i policejní udání do školy, po němž obyčejně následovala horší známka z mravů. A jako zostření trestu klečel po celý den vzadu za lavicemi nebo na pódiu před nimi. A k tomu šlehnutí učitelským ukazovátkem na obě dlaně. Šlehnutí, po němž ses bolestí téměř zhroutil.

Tak a teď pojd'me odevzdaně pro tatínkův výprask. Umiňme si ale, že protrpíme potrestání bez hlesu, bez pláče, bez prolhaných výmluv. A nač se vůbec taky vymlouvat? Stejně by ti nevěřili, že jsi dneska večer opravdu nikde nerošťáčil. Že dnes, proniknut nadšením, jsi byl svědkem lidského zázraku. A že jsi tak bohat, že to ani vypovědět neumíš. Nevěřili by. Považovali by to stejně za nějakou novou lotrovskou lež. A tak tedy řež, táto! Řež, mámo! Vždyť já jsem dnes tak bohat, že to ani vypovědět neumím...